

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545

СВЯТО ПОВЕРНЕННЯ ХОЛОДНОЯРЦІВ

16 – 17 липня 2019 р. делегація Історичного клубу "Холодний Яр" у складі Романа Ковалю, Тараса Компаніченка, Володимира Самайди та Ігоря Гавришишина на запрошення комбрига Дмитра Брижинського відвідала 93-ї ОМБр "Холодний Яр" у смт Черкаському на Січеславщині. Причина – урочистості з нагоди виведення бригади з передової на відпочинок. Холодноярці понад півроку боронили рідну землю в районі м. Авдіївки Донецької області.

16 липня в гарнизонному Будинку офіцерів Роман Коваль прочитав воjakм 93-ї лекцію про Визвольну боротьбу в Холодному Яру в 1917 – 1920-х рр., а Володимир Самайда і народний артист України Тарас Компаніченко пречудово виконали пісні Української революції. "У житті кожної державної нації найсвятіше – це шанування оборонців цієї землі, цієї держави, – сказав Роман Коваль. – І чим більше ці оборонці убуто напасників, тим більше шануватиме їх народ, тим довше пам'ятатимуть їх. Нам немає чому соромитися рік крові, пролитої в обороні нашої землі. У незакомплексованої людини це може викликати лише радість, світлий, піднесений настрій. Холодноярці – це люди, які мають у серці залізні аргументи. Це люди, які стріляють першими. Як і завжди готові до бою". Лекцію-концерт увібрали своїми хоробрими серцями близько 250 осіб.

Уранці 17 липня на плацу вишикувався особовий склад. "Насамперед хочу вибачитися за загиблих і поранених бійців перед їхніми сім'ями, рідними та близькими. Вибачте, що не вберіг", – такими словами комбриг Дмитро Брижинський почав промову на урочистому шикуванні.

"Холодноярці! – звернувся він. – Ми – славні нащадки воїнів Холодного Яру й УПА – у черговий раз примусили ворога здригатися перед непереможним духом українського народу. Ворог довго пам'ятатиме 93-ту бригаду «Холодний Яр». Ми з честю виконали бойові

завдання. Я вдячний кожному з вас за ту роботу, яку ви виконали. Справжню чоловічу роботу".

На шикуванні попередній командир холодноярців, а нині 1-й заступник командувача оперативного командування "Схід" Владислав Клочков оголосив про надання Дмитрові Брижинському чергового військового звання "полковник". Надали чергові звання та урочисто вручили військові нагороди й іншим високодостойним холодноярцям.

Звернулися до особового складу бригади зі словом про Холодний Яр і з пісненим привітом члени Історичного клубу "Холодний Яр" Роман Коваль, Тарас Компаніченко і Володимир Самайда. Володимир Самайда заспівав пісню Анатолія Сухого "Деся за Дніпром гримить гроза", а Тарас Компаніченко виконав пісню на слова Бориса Грінченка "Стяг". Цю пісню під містечком Оратовом на Поділлі в бою проти денікінців розпочав козак 2-го Запорозького полку Армії УНР Борис Антоненко-Давидович. Товариші підхопили її і з пісню пішли до бою. Ця пісня допомогла підняти бойовий дух і перемогти окупантів.

Ось він, високо над нами
Стяг, освячений в боях...
Гей, хто з нами, не з рабами,
Хто стопає ганебний страх, –
Станьмо вкупі й за Україну
Биймось, биймось до загибуні!

Урочисто пролунав і гімн 93-ї бригади "Холодний Яр", який створив Сергій Василюк, член Історичного клубу "Холодний Яр".

По завершенню урочистого шикування ми всі відвідали художню виставку Марини Соченко, авторки десятків портретів холодноярців 93-ї бригади. Були з нами і головний редактор газети "Слово Просвіти" Микола Цимбалюк та 1-й заступник міського голови м. Дніпра Тетяна Губа. А потім у вулчому колі, де зібралось командування 93-ї бригади, легендарні комбати і командири рот, ми мали нагоду ще раз привіта-

ти Дмитра Брижинського з наданням йому звання "полковник" та орденом Богдана Хмельницького III ст.!

Дмитро Брижинський розповів, що він народився в м. Щорсі й виховувався в дитинстві як радянський патріот, але проголошення Української держави, війна за її незалежність все поставила на свої місця. А про Холодний Яр розповів йому лейтенант 93-ї Павло Павлюк, який у 2015 р. воював як доброволець "Карпатської Січі" (командир Олег Куцин, член Історичного клубу "Холодний Яр"). У квітні ц. р. в Холодному Яру, біля дуба Максима Залізняка був прийнятий до членства Історичного клубу "Холодний Яр" і Павло Павлюк.

Сердечно привітали ми й бойових побратимів полковника Брижинського з підвищенням у званні та високими нагородами за бойові звитязи.

І знову лунали пісні Тараса Компаніченка та Володимира Самайди! Командир одного з підрозділів, прощаючись, сказав: "Уперше наше повернення з передової перетворилося на свято". І для нас зустріч із легендарними холодноярцями перетворилося на незабутнє свято!

Історичний клуб "Холодний Яр"

На світлинах Володимира Самайди та зі сторінки 93-ї ОМБр "Холодний Яр":

1. Роман Коваль і Тарас Компаніченко.
2. Комбриг Дмитро Брижинський (попереду).
3. Нагороду вручає полковник Владислав Клочков.
4. У центрі – полковник Дмитро Брижинський, Олена Брижинська і Марина Соченко, у 2-му ряді – Тарас Компаніченко, Володимир Самайда, Роман Коваль та Микола Цимбалюк.
5. Вояцька родина.
6. На березі р. Самари, перед поверненням до Києва – Тарас Компаніченко, Роман Коваль та Ігор Гавришишин.

"ВІДПОВІДАЄ КОЗАЦЬКИМ КАРБАМ"

19 липня на презентації книжки "Батькам скажеш, що був чесний", яка відбулася в Києві в Будинку художника, виконавець головної ролі у фільмі "Чорний козак" Василь Середенко сказав: "Ця книга відповідає козацьким карбам".

Участь у святі відновлення української історичної правди також узяли народний депутат України Юрій Левченко, кобзар Тарас

Силенко, солісти легендарного гурту "Рутенія" Анатолій Сухий і Гриць Лук'яненко, автори-виконавці Нелі Франчук та Володимир Самайда, поет Владлен Ковтун, редактор газети "Культура і життя" Євген Букет, Марія Корнієвська (мати легендарного кулеметника "Айдар" Сашка Корнієвського, праправнука бандуриста Олександра Корнієвського) та художниця Марина Соченко, яка показала

частину своїх робіт – образи легендарних воjakів 93-ї Окремої механізованої бригади "Холодний Яр".

Серед почесних гостей була й семирічна Мар'яна – наймолодша (і чудова!) дитина гармонійного подружжя Гриця Лук'яненка та Нелі Франчук.

Щасливої долі тобі, дитино!

Історичний клуб "Холодний Яр"

ВІЙНА І МОВА

МЕЖА МІЖ СВОЇМ І ЧУЖИМ ЖИТТЄДАЙНИМ
РОМАН КОВАЛЬ

В історії мовне питання не раз впливало на мільйони долів.

Під час Революції Гідності у 2013 – 2014 рр. осердям руху стали люди освічені. Майдан перетворився на осередок українства, просвітництва, людяності, доброти та взаємодопомоги. Революційний Майдан був нам затисним родинним домом, теплою батьківською хатою, і лише намагання озвірілого режиму придушити повстання перетворили його на криваве місце масових страт...

Лінія розлому пролягала і пролягає через Донбас. Її межею стали мова та люди, які агресивно відмежувались від усього українського. Або були байдужі до нашої держави. Або не бажали відмовлятися від звички розмовляти російською – мовою наших поневолівачів. Свідомість таких “жителів” десятиліттями формувалася навколо московської “культури” і “язика”.

А українськість цілеспрямовано маргіналізувалася через магнетичний вплив телебачення та інших інформаційних ресурсів. Українську мову перевели у статус меншовагтисної, провінційної, неprestижної.

На війні я бачив багато російськомовних людей – з Харкова, Одеси, Криму, Луганська і Донецька. У наших шанців на Донбасі нерідко можна почути чужу мову. Зазвичай від мобілізованих. Та участь у кривавих боях проти росіян кардинально змінила свідомість.

Не всі, хто воює за Україну, мають її в серці. Але ті, хто має Батьківщину в серці й витримує тиск війни, доходять до переконання: ключем до розгадки (і розв'язки!) цієї війни є мова. Саме вона – наш щит, наша особливість, маркер, який визначає нашу неповторність. І робить можливим життєдайний поділ на “свій – чужий”.

Ми надто довго не надавали значення мові як могутньому елементу власної оборони. Тому й став можливим підлий московський сценарій “захисту” російськомовних. Тому й сформувався агресивна більшість, якій “усе одно, якою мовою розмовляти”. Насправді їм не все одно...

Що ж робити?
На це питання мають відповідати і російськомовні борці за Україну. Дехто з них, щоб полегшити собі життя, заявляє, що є російськомовним українським націоналістом. На мій погляд, це нісенітниця, комічна нісенітниця. Це те саме, що безалкогольна горілка для росіян.

На чію користь вирішати “російськомовні українські націоналісти” кардинальне питання: хто кого? “Язик” з їхньою допомогою остаточно знищить українську мову чи українська мова все ж витіснить російську за межі своїх кордонів?

На фронті життя набуває особливої цінності. Майбутнє може бути, а може й не бути... Розуміючи це, багато хто починає переосмислювати цінності, до яких звик, які здавалися непорушними. І постає питання: як жити далі, як жити правильно?

Передусім треба створити для своїх дітей українськомовне (й українське за духом!) середовище, захистити їх від ворожого впливу російської мови.

Велика кількість щирих людей з окупованих територій, які воювали поруч з мною у 2014 – 2015 рр., ставали україномовними на моїх очах. Хоча це було непросто. Але здорова людина опанувала рідну мову, перетворювала її на зброя захисту і зброю. Чимало вояків зрозуміли, що українська книжка часом ефективніша від автомата, який стріляє у ворога.

Стверджую: у цій війні переможе не зброя, а дух, культура і мова.

Говори і стріляй українською! Захисти межу між своїм і чужим!

Марко МЕЛЬНИК, доброволець батальйону “Азов” (2014 – 2015), видавець (2016 – 2019)

“НАЧЕВДИХАЮЧИСТЕПОВІТРЯ”

Читаю книгу “Батькам скажеш, що був чесний” п. Романа Ковалю і з гордістю думаю про тих людей, які хотіли вибороти для України самостійність, щоб нащадки жили у вільній державі, розмовляли рідною мовою і не корилися московському окупантові.

А тепер нащадки дозволяють тому “русскому міру” лізти в Україну... Де наша самоповага, нащадки лицарів? Та ж росіяни мають свою державу, свою віру, свою мову, то чого ж їм ще треба?! Ми їх не хочемо! Наситилися уже “старшим братом”, до сих пір гидко.

Читаю книгу про лицарів і наче вдихаю чисте повітря. Які вони безстрашні! І між ними мій батько Василь Шкляр (Сірко), про якого ми,

його доньки, не все знали. Батьки боялися нам, дітям, розказувати в советські часи правду.

Не в одну хату приніс радість автор книжки. Ми із сестрою Лідією дякуємо за те, що відкрив нам батька, яким, крім любові, могу ще й пишатися.

Вічна слава героям! Слава Україні!

Леонтина ПЛАХТІЙ, дочка Василя Шкляра, члена Центральної Ради
Львів. 3 липня 2019 р.

На світліні – дочки Василя Шкляра – Лідія Дмитрук та Леонтина Плахтій на святі с. Синявки. 19 вересня 2017 р.

ЩО СТАЛОСЯ З ВОЛОХОМ?

Голова Ради Української залози Харкова Микола Чеботарів швидко збавнув, що шпиталі – чудове місце для мітингів. Хворі й поранені – вдячні слухачі.

Після виступу в аудиторії Харківського університету, перетвореного на величезний шпиталі, до нього на мільйони пришкадибав старшина з Георгіївським хрестом на грудях. Представився:

– Штабс-капітан Омелян Волох.

Чеботарів запросив його прийти і на мітинги у Дворянському зібранні. Волох очоче відгукнувся. Промовців слухав уважно. Ці віча стали для нього “школою українства і політики”. З часом Волох став “забирати голос”. А говорить він уміє. Усі, хто з ним зустрічався в ті роки, відзначали його вміння впливати на “козацькі маси” [1, с. 70]. Хоробрий і безоглядний, він говорив хрипким голосом, “який виключав саму думку про непослух” [2, с. 310, 611]. Так оцінював його полковник Всеволод Петрів.

Суворому Чеботаріву імпонували такі якості, і він призначив Волоха командиром 2-го Українського полку. “Я був дуже строгий начальник... – розповідав Чеботарів. – Я не допускав ніякої демагогії, амікошнства, і Волох був зразковим, дисциплінованим старшиною. Без жадних протестів виконував негайно мій наказ. Він був одважний, бойовий... Сам він походив з української селянської родини, і то бідної, і своїми зусиллями дістав невелику освіту, а за хоробрість уже під час війни дійшов до ранги штабс-капітана” [1, с. 70].

Наприкінці грудня 1917 р. Чеботарів залишив Харків, боротьбу за який українці програли. Невдовзі втік до Києва і сотник Волох. Знайшовши свого начальника, докладно доповів про боротьбу з більшовиками. З Харкова йому ледь вдалося вирватися з групою вірних старшин і козаків.

Чеботарів представив сотника Петлюри. Той одразу запропонував Волохові влити свій відділ до Гайдамацького коша Слобідської України. Волох погодився і взявся формувати Курінь червоних гайдамаків.

У січні 1918 р. Микола Чеботарів прийшов у справах до готелю “Ермітаж”, що навпроти Київської міської опери. Військовий секретаріат конфіскував готель для потреб Гайдамацького коша.

Відчинивши двері до кімнати, де відбувалася нарада, Чеботарів, побачив Петлюру, Волоха і кількох старшин, що сиділи за столом. Волох, “власне, не сидів, а в непристойній позі розвернувся на крилі, розкинувши свої ноги в різні сторони, – згадував Чеботарів, – і я почув московської лайки... Це мене надзвичайно заскочило і страшенно обурило” [1, с. 107].

Не питаючи в Петлюри дозволу, Чеботарів усковив до кімнати і наказав Волохові вийти до коридору. Тут, у присутності полковника Ревуцького, в найсуворіший спосіб

“підтягнув” сотника, вилаяв за неприпустиме поведження у товаристві отамана коша.

Сотник стояв виструнчившись. “Я був здивований такою раптовою зміною сот. Волоха, який сидів з Отаманом С. Петлюрою, і Волохом, що стояв переді мною, – признався згодом Чеботарів. – Сот. Волоха я знав протягом півроку і він завжди заховувався як гарний, дисциплінований і субординований старшина. Що ж сталося з ним?...” [1, с. 107].

На думку Чеботаріва, старшин деморалізувало невійськове, “сугубо штатське” поведження Петлюри зі старшинами. Петлюра, м'яка і делікатна людина, ніколи не підвищував голос. Він не наказував, а просив чи “вговорював” виконати доручення. Так сталося і з Волохом. “Зле він розумів товарицьке, цілком невійськове, заховання отамана С. Петлюри зі своїми підлеглими”, – зазначав Чеботарів [1, с. 107].

Чеботарів не раз натякав Петлюри “на шкідливість такого заховання”, але натурою не зміниш. До того ж, зазначав Чеботарів, начальник особистої охорони Петлюри, Головний отаман виявився “профаном і анафальбетом у військових справах”, і навіть не намагався приховати це [1, с. 108].

Волох ж, навпаки, був військовиком, хоробрим і відважним, грубим і диким. У шорах його міг тримати тільки суворий начальник. Петлюра таким начальником не був, відтак Волох під “керівництвом” Петлюри став руйніником українського війська.

Роман КОВАЛЬ

Дж.: 1. Визвольніча заганяня очима контррозвідника (Документальна спадщина Миколи Чеботаріва). – Київ: Темпора, 2003.

2. Петрів В. Спомини з часів української революції (1917 – 1921) // Військово-історичні праці. Спомини. – Київ: Поліграфкнига, 2002.

ДОРОГІ ДРУЗІ ТА ОДНОДУМЦІ!

Метою діяльності Історичного клубу “Холодний Яр” є дослідження боротьби українського народу за побудову національної держави, відновлення історичної справедливості щодо полеглих, увічнення їхнього подвигу.

Козаки і козацькі Історичного клубу “Холодний Яр” зробили чимало добрих справ.

Історичний клуб “Холодний Яр” – це відроджені могили героїв, це десятки книжок і фільмів про визвольну боротьбу, сотні радіо-передач і вечорів пам'яті героїв, тисячі статей. Це робота в архівах. Це пам'ятники українським героям, меморіальні дошки, перейменування вулиць на їхню честь. Це Всеукраїнські щорічні вшанування героїв Холодного Яру, які, на думку Юрія Сиротюка, стали головною культурною подією року.

Завдяки великій праці ми стали – колись зруйнованою ворогом – ланкою між героями доби УНР і нинішнім поколінням, яке має реалізувати наші державницьку ідею вояків Армії УНР, отаманів нескореної України та вояків УПА.

Хто бажає сприяти діяльності Історичного клубу “Холодний Яр”, просимо надсилати пожертви на наш рахунок: р/р: 26003052681886, МФО: 320649, ЄДРПОУ: 41265356, ПАТ КБ “Приватбанк”.

При сплаті вказувати призначення платежу: “безповоротна фінансова допомога”.

Щиро дякуємо за бажання допомогти у шляхетній праці Історичного клубу “Холодний Яр”.

Прес-служба Історичного клубу “Холодний Яр”

НА ПРИКАРПАТТІ

У м. Калущі на пл. Героїв відкрито меморіал на пам'ять розстріляних німцями членів ОУН, учнів Торгівельної школи (скульптор Ігор Семак та архітектор Василь Книш). Родичів полеглих нагороджено ювілейною медаллю до 90-річчя з дня створення ОУН. За патріотичне виховання молоді подякою міського голови та грошовими преміями від-

значили ветеранів ОУН-УПА Степана Петраша (козака Історичного клубу “Холодний Яр”), Мирославу Мазур, Антона Мазура й Олександру Озірську.

Від імені Івано-Франківської обласної ради Оксана Тебешевська нагородила медаллю ОУН ветеранів визвольної боротьби Степана Петраша, Василя Наконечного, Василя Іванова, Анастасію Фікере, Степана Шинкаря, Ганну Левицьку, Марію Волочанську, Анастасію Буркало (посмертно). Вшанували й учасників українсько-російської війни, що точиться на Донбасі. Героям слава!

Ігор СМЕТАНСЬКИЙ, Історичний клуб “Холодний Яр”

ДО ГОРОДА КОНОТОПА ВІЙСЬКО ПІДСТУПАЛО

ДО 360-ЛІТТЯ ПЕРЕМОГИ ІВАНА ВИГОВСЬКОГО ПІД КОНОТОПОМ

До міста Конотопа військо підступало Воеводи Трубецького, лагерьми стали. Славний гетьман наш Виговський на тую облогу Зібрав військо козацьке, ще й орду в підмогу. Захотіли козацькі москаля провчити І для цього задумали річку загати. Потаємно козацькі гатку насипали, Після цього все довкола як болото стало... Орда зліва, а військо справа, славне, з козаками – Причались і в заплаві на січу чекали. Були послані загопи на стан Трубецького, Щоби заманить москаликів на слизьку дорогу. Сталася стіча, сталася січа, ревули гармати, Скресли шаблі, – козацькі стали відступати... А москаль реве, москаль тисне скільки має сили, Аж допоки у болото їх не заманили!.. Отоді вже, у болоті, гарно обступали, Били, різали й рубали, в болоті топтали. З ранку рано до вечора рушниця ревіли, Списи гнулись і ламались, і стріли летіли. Зробили москалики, чого не бажали: Постріляні та порубані в болоті конали. Слава ж батьку Івану Виговському, слава Україні, Слава ж війську козацькому одини й довіку!!!

Слова пісні надав кобзар Тарас СИЛЕНКО, який запозичив її у старого кобзаря Ігоря РАЧКА

ТВОРЕЦЬ ОБРАЗІВ БОРЦІВ

Скульптор Ігор Миколайович Семак народився 18 червня 1957 р. в с. Іннях Ольківського району Якутської АРСР, де на той час працювали його батьки. Дитинство та юність пройшли в Калущі. Закінчив Івано-Франківську художню школу.

Член Національної спілки художників України Ігор Семак створив понад 150 робіт, серед них: пам'ятники королю Данилу, полк. Євгенові Коновальцю, полк. Андрієві Мельнику, художникові-борцю Опанасові Заливасі (всі в Івано-Франківську), Тарасові Шевченку (в м. Сватовому на Луганщині), погруддя полк. Петра Болбочана (в колекції Історичного клубу “Холодний Яр”), січово-

му стрільцю Іванові Відоняку (в Калущі), генералові-хорунжому УПА Роману Шухевичу (в Калущі та Івано-Франківську), крайовому провіднику ОУН Карпатського краю Ярославу Мельнику-“Роберту” (в с. Бережниці Калуського р-ну), воякові УПА Петрові Пасичному (в с. Середньому Калуського р-ну), спільний пам'ятник поетові ОУН Михайлові Дяченку (“Маркові Боєславу”) та командирів УПА-Захід Олександрові Луцькому-“Довбні”-“Богуну” (в їхньому рідному с. Боднаріві Калуського р-ну), пам'ятний знак учням Калуської торговельної школи, яких розстріляли німці.

Ігор Семак створив меморіальні дошки Героєві України Олексі Гірнику, загиблим жінкам членам ОУН-УПА (обидві в Калущі), воякові УСС, УГА, УВО і дивізії “Галичина” Дмитру Палієву (с. Перевозець Калуського р-ну), членові УВО та ОУН Миколі Климишину-“Недобитому” (с. Верхня Калуського р-ну), загиблим у сучасній українсько-російській війні Павлові Ліщинському, Василеві Боднару (обидві в Калущі); Зорянові Білінському (в с. Новичці Долинського р-ну), Ва-

силеві Стусу, Володимирові Івасюку (обидві в Калущі), Вячеславу Чорноболу на полонині “Плай” (Закарпатська обл.); барельєфи вояка УГА Дмитра Коржинського (в с. Медині Галицького р-ну), героя Небесної Сотні Ігоря Дмитріва (в Калущі) та Героїв Небесної Сотні (с. Голині Калуського р-ну), горельєф Вячеславу Чорновола (в Калущі на вулиці його імені)...

З ініціативи Калуської організації ВО “Свобода”, члена Історичного клубу “Холодний Яр” Ігоря Сметанського та голови Товариства політ'язнів і репресованих Ярослава Парцея сесія Калуської міської ради 27 червня 2019 р. надала Ігореві Семаку звання “почесний громадянин міста Калуща” – за вагомий внесок у популяризацію м. Калуща та увічнення героїчної історії України у скульптурі.

Сердечно дякуємо Ігореві Семак за тішу подвижницьку працю і щиро вітаємо з почесним званням! Довгих творчих літ у Самостійній Україні!

Від Історичного клубу “Холодний Яр” Роман КОВАЛЬ та Ігор СМЕТАНСЬКИЙ

САМЕ ВОНИ...

8 серпня 1919 р. загинув Дмитро Соколовський. До 100-ліття цієї події публікуємо матеріал про одну зі звичаїв отамана.

На межі Волині й Київщини височіла стара могила. Місцеві люди, зокрема діди з Горбулева, що через річку від тієї могили, розповідали, що в ній поховано лицаря, який у часи Гайдамаччини "боронив селянську людину від кривди та сваволі" польських панів.

Мешканці Горбулева і навколишніх сіл шанували старовинну традицію і на Великдень сходилися на ту могилу пом'янути лицаря. На Великдень 1919 року до неї прийшов зі своїм товариством і отаман Дмитро Соколовський. За старим звичаєм справивши поминки, "привітали покійного гарматними стрілами". Потім козакі й отаман виголосили присягу змагатися за волю України так само лицарськи, як і цей гайдамака.

Гарматні стріли почули червоні ординці. Після підкорення топоричан кілька сотень червоної піхоти з чотирма гарматами та полк кінноти посунули на Горбулів – "столицю князівства Соколовського".

– Стучі, стучі, Сакольчик, – наміхалися москалі, почувши стрілянину, – ми тебе пастучім.

Щоб не нааражати село на гарматний обстріл, Дмитро Соколовський вирішив свою "столицю" не боронити, а зібрати сили в сусідньому лісі. До навколишніх сіл посплав вістунів з наказом збиратися у визначене місце.

Під вечір більшовики увійшли до Горбулева. Вони вимагали від селян видачі свого ватажка. Ті пообіцяли його піймати і віддати червоним. На тому й погодилися. Після цієї вилами по воді писаної домовленості більшовики радо прийняли запрошення селян погостувати в них, адже вже вечірня пора надходила...

Опівночі над Горбулемом вже верещало, гуло і белькотіло – це п'яна московська пісня гриміла над принишклими хатками.

Під ці дикі співи село з трьох сторін оточували групи повстанців Соколовського. На наказ отамана козаки залишили лише вільним вихід у бік Волині – у багнища, що тяглися побіч Горбулева. А селяни, які так гостинно впоїли більшовиків, непомітно псували їм зброю.

Соколовський не хотів бою в рідному селі, тож наказав стріляти з гармат і кулеметів так, щоб більшовики тікали в бік багон. Хоч і безладно, та все ж "радіміе" виконали волю отамана – тікали в найнебезпечніше місце, звідки вибратися могли тільки щасливці.

А повстанці вже вилували в садках та чагарниках чортівню. Під час затримання багато кацапні постріляли. Декого розстріляли, судивши. Частину пустили на волю, давши перед тим доброго прочухана.

Червоних попередили, щоб забиралися негайно у свою совдепію і там господарювали, інакше як ще раз ушіймають, то вже скарають на горло.

Ті, що тікали в багна, загинули не всі. На третій день скитальства болотами сильніше виїшли до станції Горбані Житомирського повіту.

Саме вони й рознесли вістку про силу і славу отамана Соколовського.

Роман КОВАЛЬ

Дж.: Коваль Р. Багрянні жнива Української революції. – Київ: Дюкор, 2006. Видання 2-ге. – С. 122 – 123.

"ДУМАТИ ПРО ІНШИХ"

Капітан Національної гвардії Сергій Олександрович Шкарівський-Шульц не любив бронезилет, але через поранення одягнув його. Це сталося в останній день його життя – 19 серпня, під Ловайськом. Бронезилет не врятував – російський снайпер поцілюв у шию.

Напередодні смерті Сергій дав інтерв'ю. Він сказав, як позбутися страху, – треба думати не про себе, а про інших. Тоді не страшно. Отак, піклуючись про інших, без страху загинув вірний син України Сергій Шкарівський. Вічна слава!

[6 жовтня 2014 р. за мужність і героїзм С. Шкарівський нагороджений орденом "За мужність" III ст. (помертню)].

Дж.: Незборима нація (Київ). – 2014. – Ч. 9 (343). – С. 3.

ОДИН З БАГАТЬОХ

В кінній сотні штабу нашої дивізії був козак Кости́лів. Це дитина зростем без малого в сажень (тобто дуже високий. – Ред.), широкоплечий, блондин, розмовляв завжди басом і, на диво, холоднокрівний. В сотні Кости́лів користувався популярністю, а серед козаків – авторитетом. Під час бою по виразі обличчя завжди можна встановити, що твориться в душі. "Обличчя – дзеркало душі", но цей раз прислів'я помилилось, тому що у Кости́ліва зовнішній вигляд нічуть не відрізнявся від того, вигляду, коли він спокійно, за чаркою розмовляв в гуртку товаришів. Взагалі наш герой був далекий від усяких боязливостей і малодушності.

Під час останнього наступу нашої армії, під с. Вахтином Под. [Ільської] губ. (правильно: с. Бахтин, тепер Мурилокурільського р-ну Вінницької обл. – Ред.) 18 жовтня 1920 р. сотня ходила в атаку на більшовиків, вже пізно вечером повернулася назад з багатими трофеями. Серед повернувшись Кости́ліва не було, через що побоювалися за його долю.

Росташувавшись, все віддалось заслуженому відпочинку, поділяючи своїми вражіннями. Як нараз таракотіння возів порушило тишину і звернуло всіх увагу, – виявилось, Кости́лів повернувся, но не один, а з відбитим у ворога обозом – коло 15 возів з 8 полоненими і екіпажком комбрига, котрого не минула доля кожного "кома", якому приходилося зустрінутись з нашим козаком.

З допиту полонених більшовиків виявилось слідує: під час атаки Кости́лів налетів на відходящий більшовицький обоз, який і почав завертати в наш бік. На обозних возах сиділо по декілька озброєних червоноармійців. уякі, зобачивши, що на них, наче скажених, несеться козак-велетень, скакали з воза і спасалися утечею. Хто ж не встигав уникнути страшної шабляки лицаря, той зостався назавжди на полі.

– Як це тобі вдалось? – питали у Кости́ліва.

– Не мені, а мойому Іванові, – простодушно відповідав велетень.

Під "Іваном" Кости́лів розумів свого товариша коня.

Таких Кости́лівих-героїв немало поміж нами, і трудно не вірити, що армія, маючи подібних лицарів, не переможе.

Дж.: Один з багатьох//За Україну (Київ). – 1921. – 10 вересня. – Ч. 4 – 5. – С. 8 – 9.

Публікація Юрія Юзича.

АЙДАРІВЕЦЬ ВАСИЛЬ АНДРІЮК УЖЕ СПОЧИВАЄ

Дядя Вася. Василь Андріюк. "Німець". Герой України. Айдарівець. Майданівець. Мій близький друг і майданівецький батько.

Ще й досі не вірою, що він загинув. Так і чекаючи його повернення зі Сходу. Він же мені обіцяв. Ми ще маємо станцювати, святкуючи перемогу.

Дядя Вася – видатна людина. Йому завжди 18 років. Він високий, блакитноокий гуцул. Нас він завжди називав "молодець" і завжди мав щось, аби нас придостити....

До людей, особливо до молоді, ставився з неймовірною любов'ю. Називав мене донею. Завжди заспокоїв, вислухав, підтримав. Хоча я йому не рідна і навіть не землячка. Просто є такі люди – з великим серцем, і їхньої любові вистачає на всіх, кому щастить бути поруч.

Пам'ятаю, на Майдані грав гурт "Лимончики". Ми ходили їх слухати, і дядя Вася танцював так, що молоді негодна була з ним зрівнятися. Я завжди буду пам'ятати його саме таким – веселим, жартівливим, світлим.

Дядя Вася – оптиміст. Оптиміст через те, що завжди вірив у силу добра, так само як вірив в Україну, у Майдан, у краще в людях. Він не

сумнівався, що ми всі скоро зустрінемося гуляти і святкувати перемогу.

У дяді Васі залишилися дружина, доросла донька та 4-річний син Андріюк, яких він обожнював і багато про них розповідав.

Не знаю, що ще сказати, залишилося багато спогадів, та все це зараз сплуталося, і не хочеться вірити, що це – минуле. Але коли думаю про дядю Васю – бачу і відчуваю велике й тепле світло.

Дуже важко зібрати думки докупи і ще важче повірити.

Герої не умирають!
[Дати життя Василя Андріюка: 14.04.1963, м. Косів Івано-Франківської обл. – 23.08.2014, м. Северодонецьк Луганської обл.]

Дар'я ЦИМБАЛЮК
Дж.: Незборима нація (Київ). – 2014. – Ч. 12 (346). – С. 3.

ІСТОРИЧНИЙ КЛУБ "ХОЛОДНИЙ ЯР" НАГАДУЄ ПРО ЮВІЛЕЇ

2 серпня 1919 р. в м. Ратисборі (Сілезія) загинув Дмитро ВІТОВСЬКИЙ, Державний секретар військових справ ЗУНР.

3 серпня 1649 р. в битві під містом Лоевом загинув полк. Михайло КРИЧЕВСЬКИЙ.

3 серпня 1894 р. в с. Семигинові, нині Львівської обл., нар. Мирон НИЖАНКІВСЬКИЙ, санітарний медик Гуцульської сотні УСС, лікар 1-ї бригади УСС УГА, полковий лікар дивізії "Галичина".

4 серпня 1914 р. у Львові створено Союз визволення України.

4 серпня 2014 р. в бою під Мар'яновою Донецької обл. загинув Сергій ГРЕК "БАЛАГАН", доброволець батальйону "Азов" із РФ, лицар ордена "Народний Герой України".

5 серпня 1899 р. в м. Ромнах, тепер Сумської обл., народився Борис АНТОНЕНКО-ДАВИДОВИЧ, козак Запорозького корпусу, письменник, політв'язень.

5 серпня 1944 р. біля с. Дермані, тепер Рівненської обл., потрапивши в оточення, позбавив себе життя Леонід СТУПНИЦЬКИЙ "ГОНЧАРЕНКО", підполковник Армії УНР, начштабу УПА-Північ, організатор куреня ім. Холодного Яру, генерал-хорунжий УПА (помертню).

5 серпня 1964 р. в с. Ясенівому Другому Одеської обл. нар. Олександр ГУМЕНЮК, командир 11-го батальйону оборони "Київська Русь" (із 03.2014), педагог, полковник (помертню), лицар ордена "Народний Герой України" (помертню).

5 серпня 1979 р. в Києві нар. Андрій ЄРЕМЕНКО, науковець, лейтенант ЗСУ, лицар ордена Б. Хмельницького III ст. (помертню).

5 серпня 2014 р. від ран, які дістав у бою за Савур-могілу, помер Сергій СЕНЧЕВ, заст. командира 3-го Окремого полку спецпризначення оперативного командування "Південь" Сухопутних військ ЗСУ.

6 серпня 1649 р. Гетьман України Богдан ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ розбив поляків під м. Зборовом.

7 серпня 2014 р. під час бою поблизу м. Амвросіївки Донецької обл. від кулі снайпера загинув Василь ПАШКО "ЛИС", боєць ДУК "Правий сектор".

8 серпня 1819 р. прийшов у світ письменник Пантелеймон КУЛІШ.

8 серпня 1919 р. загинув отаман Дмитро СОКОЛОВСЬКИЙ.

8 серпня 1979 р. помер Михайло КРАТ, начштабу Армії УНР Першого зимового походу, командир 1-ї кінної бригади Окремої кінної дивізії, начштабу 1-ї УД УНА.

8 серпня 2014 р. загинув Андрій МАТВИЄНКО, мол. сержант Державної прикордонної служби (відділ "Ловайськ"), лицар ордена "За мужність" III ст. (помертню).

9 серпня 2014 р. поблизу міста Міусинська Луганської обл. в бою загинув Андрій ПРИЩЕПЮК "ШЕРШЕНЬ", боєць ДУК "Правий сектор".

10 серпня 1894 р. нар. Василь БИБІК (БИБИК), поручник Армії УНР, журналіст.

10 серпня 2014 р. на Донбасі загинули Микола БЕРЕЗОВИЙ "БЕРЕЗА" та Андрій ДРЬОМІН "СВІТЛЯК", добровольці батальйону "Азов", учасники акції "Україна без Кучми", революції 2004 та 2014 рр., лицарі ордена "За мужність" III ст. (помертню).

10 серпня 2014 р. в бою під м. Ловайськом Донецької обл. загинули білці ДУК "Правий сектор" Олег ТАРАСЮК "ТАРАС", Анатолій ФЕДЧИШИН "БІЛИЙ" та Вадим АНТОНОВ, вояк батальйону "Донбас".

11 серпня 1964 р. залишив світ Олександр БОЛДИРІВ, командир Запорозького автопанцерного дивізіону, учасник Першого зимового походу.

11 серпня 2014 р. загинув ", доброволець батальйону "Азов", учасник Національної революції 2013 – 2014 років.

12 серпня 1894 р. нар. Юрій ЧУКУР, вояк УГА, соліст чоловічого хору с. Ковалівки, посол від УНДО до сейму.

12 серпня 1899 р. нар. Любомир МАКАРУШКА, поручник УГА, сотник дивізії "Галичина", майор 1-ї УД УНА, д-р економічних наук, посол польського сейму.

12 серпня 1899 р. народився Юрій РУДЕНКО, козак Армії УНР.

12 серпня 2014 р. поблизу села Мандрякиного Донецької обл. в бою загинули білці ДУК "Правий сектор" Володимир ВЕЛИЧКО "ХОХОЛ", Михайло ВОЛОШУК, Анатолій ЗОЗУЛЯ, Олександр МАЛОПІТНИЙ "МАЛЬОК", Олександр

МАРТИНОВ "МАРТИН", Меруж МІРОШНИЧЕНКО "СКИФ", Олександр ПАЛЬГУЄВ "ВЕДМІДЬ", Олександр ПЕТРУШОВ "ШУРАВИ", Леонід СМОЛІНСЬКИЙ "КАПТАН", Сергій СУХОВИЙ "КАМИШ".

13 серпня 2014 р. загинув Ігор ФІЛІПЧУК "СОРОКОВИЙ", гранатометник 1-го взводу штурмової роти "Захід" батальйону "Айдар".

14 серпня 2014 р. в бою під Хрящуватим на Луганщині загинув білці батальйону "Айдар" Володимир ЗЮЗЬ, Олександр КОЛОТВИН, Дмитро ДІБРІВНИЙ, Іван КАЧУР, Пилип СЛОБОДЕНЮК, Руслан КУШОВ, Ігор ФІЛІПЧУК, Володимир ЮРИЧКО.

15 серпня 1994 р. нар. Василь ЛАНОВИЙ "ТЕМНИЙ", боєць ДУК "Правий сектор".

15 серпня 2014 р. поблизу с. Малоіванівки Луганської обл. загинув Олександр ГУМЕНЮК, командир 11-го батальйону оборони "Київська Русь".

17 серпня 2014 р. в бою в селі Пісках Донецької обл. загинув Андрій КОЗЮБЧИК "ОРЕСТ", боєць ДУК "Правий сектор".

18 серпня 1889 р. у Вел. Бубнівці, тепер Хмельницької обл., нар. Каленик ЛІСЮК (ЛЕПІКАШ), козак Петроградського відділу Вільного козацтва (06.1917), старшина Армії УНР, дир. Українського музею (м. Онтаріо біля м. Лос-Анджелеса), філателіст, видавець, меценат.

18 серпня 1894 р. в Києві нар. Леонід ВАСИЛІВ (ВАСИЛІВ), сотник 3-го кінного полку 3-ї Залізної дивізії Армії УНР, поручник дивізії "Галичина", інженер-агроном.

18 серпня 1894 р. в с. Петрівці, тепер Полтавської обл., нар. Андрій САКАЛО, командир загону Окремого корпусу кордонної охорони, нач. Військово-похідної канцелярії Головного отамана війська УНР, секретар редакції журналу "Наша Зоря" (т. Ланцут, 1921 – 1922), випускник УГА в Подєбрадах, інженер-економіст.

19 серпня 2014 р. під м. Ловайськом Донецької обл. загинув Марк Грегорі (Маркян Григорій) ПАСЛАВСЬКИЙ "ФРАНКО", племінник керівника СБ ОУН Миколи Лебедя, капітан Армії США у відставці, учасник Революції Гідності, доброволець 2-го батальйону

спецпризначення НГУ "Донбас", лицар ордена Залізний Пластовий Хрест (помертню), Народний Герой України (помертню).

20 серпня 1944 р. росіяни закатавали Юрія ЛІПУ, філософа, поета, лікаря УПА.

20 серпня 2014 р. під час боїв за м. Ловайськ Донецької обл. загинули добровольці батальйону "Азов" Олег АКСЕНЕНКО "АКСЬОН", учасник Національної революції 2013 – 2014 рр., лицар ордена "За мужність" III ст. (помертню), та Андрій СНІТКО "ХОМА", Герой України з удостоєнням ордена "Золота Зірка" (помертню), лицар ордена "Народний Герой України" (помертню).

21 серпня 2014 р. під м. Волновахою Донецької обл. загинув Андрій ЄРЕМЕНКО, науковець, лейтенант ЗСУ, лицар ордена Богдана Хмельницького III ст. (помертню).

23 серпня 1889 р. в м-ку Кримці Херсонської губ. нар. Микола ГЕМПЕЛ, сотник 2-го Запорозького полку, художник.

23 серпня 2014 р. під час боїв за м. Ловайськ Донецької обл. загинув Олександр РУСАК "ДІСРЗКИЙ", доброволець батальйону "Азов", учасник Національної революції 2013 – 2014 років.

24 серпня 2014 р. в с. Петрівському Шахтарського р-ну Донецької обл. загинув Темур ЮЛДАШЕВ "ТРЕ-НЕР", майстер спорту міжнародного класу з павер-ліфтингу, вояк 42-го батальйону тероборони "Рух Опору", батько 5 дітей, лицар ордена "За мужність" III ст. (помертню), лицар ордена "Народний Герой України" (помертню).

25 серпня 1994 р. в смт Стеблів на Черкащині нар. Олексій ТИМЧЕНКО, стрілець-навідник зенітної ЗУ-23-2 72-ї ОМбр ЗСУ, лицар ордена "За мужність" III ст. (помертню).

26 серпня 1899 р. в с. Пукові, тепер Івано-Франківської обл., нар. Семен ФЕДУНЬ, січовий стрілець, ст. десятник УГА, кооператор, учасник творення дивізії "Галичина", до якої послав двох синів – Івана та Ярослава.

26 серпня 2014 р. під м. Маріуполем Донецької обл. загинув В'ячеслав ГАЛВА "КУЗЬМИЧ", доброволець-інструктор полку "Азов", полковник у відставці ГУР МО

“АКСЬОН” ДУЖЕ ХОТІВ У БІЙ

Двадцятилітній Олег Аксененко з Луганська прийшов до “Азова” на початку створення батальйону.

Познайомився я з ним у Маріуполі. “Аксьону” завжди щастило. Коли стояв на посту, нам завжди приносили багато продуктів, їжі, грошей. Одного разу дівчата принесли торт, який самі спекли. На торті – зображення тризуба. “Аксьон” про цей торт часто згадував, як і про рідний Луганськ. Хотів, щоб його місто швидко звільнили. Хотів сходити на футбольний матч. Цього року його луганська “Зоря” грає в Лізі Європи.

“Аксьон” був голкіпером збірної “Азову” в матчі з маріупольською діворою. Ми тоді програли. Жартували, що через “Аксьона”, бо він не взяв пенальті. А він казав: “Хлопці, ми ж із дитинства граємо. Вони мають учитися перемагати і звикати до перемог”.

Я саме повернувся з дому... “Аксьон” слухав. Я бачив, що він теж хоче додому. Кажу: “А ти коли?”. А він мені: “Я додому буду їхати поступово. Спочатку додому до Ловайська, де вбили наших. Потім на Донецьк, де вбили багато патріотів, а потім до Луганська”.

“Аксьон” почав свій шлях додому. 20 серпня був в Ловайську. Перед боем я сфотографував його. Він уважно слухав вказівки командира. Очі “Аксьона” світилися.

В Ловайську його поранили в ногу та око. Я доніс його до “швидкої”. Вірив, що він житиме...

Після бою його тіло привезли на базу, яку він називав домом. Усі хлопці прийшли попрощатися. Його всі любили: для старших він був як син, для нас – як брат.

Поховала “Аксьона” на День Незалежності в Києві.

Найменше, чим ми можемо віддячити йому, – це звільнити місто, у яке він так хотів повернутися. Він мусить туди повернутися.

Іван з Харкова
Дж.: Незборима нація (Київ). – 2014. – Ч. 9 (343). – С. 3.

ВАСИЛЬ ПЕЛЕСЬ: “КОЛИ МЕНІ ВІДПИЛЮВАЛИ РУКУ, Я КРИЧАВ «СЛАВА УКРАЇНІ!»”

Василь Пелеш, 19-річного бійця батальйону “Айдар”, якому сепаратисти відрубали праву руку з витавуванним тризубом, зустрічали у Старому Самборі хлібом і сіллю, квітами, оплесками та вигуками “Герой!”, “Герою слава!”, “Дякуємо!”.

Василь – активний учасник спротиву на Майдані. “Його на Майдані поранили, – розповів Ігор, вітчим В. Пелеша. – А він нам нічого не сказав. Коли сепаратисти почали захоплювати міста на Донбасі, Василь не зміг усидіти на місці, зібрав речі та поїхав. Ми спершу не знали, де він. Потім розповів по телефону, що він в “Айдарі”, на Луганщині. Ну, з тих пір кожна новина про цей батальйон – як ножем по серцю”.

26 серпня 2014 р. біля Луганська під час обстрілу добровольчого батальйону “Айдар” Василь, поранений у ногу, потрапив у полон...

Росіяни, побачивши на правій руці хлопця татування із тризубом, відпиляли її звичайною пилкою. “Я був при свідомості. Вони спочатку погрозували, а потім зробили те, про що казали. Я бачив, як мені відпилювали руку. Кричав «Слава Україні!». Було страшенно боляче, але я намагався триматися. Можливо, за це мене стали поважати”.

Здається, немає у Старому Самборі людини, яка б не знала Василя Пелеша. Всі пишуться ним. І співчують. “Хороший хлопчина, – каже працівниця кафе на автостанції. – Добре, що повернувся, – рідні аж змарніли. Та воно й не дивно – дитина в полон до звірів потрапила... Тяжко йому буде, але, може, місто допоможе, може, і Україна про нього не забуде”.

У церкві Св. Миколая священники УГКЦ та УПЦ відслужили молебень за здоров'я Василя та швидке завершення війни на Сході й повернення додому вояків живими.

Під час молебню юнак лівою рукою тримав біля серця сніжно-жовтий прапор.

Олексій ЧУПА
Дж.: Незборима нація (Київ). – 2014. – Ч. 11 (345). – С. 3.

ВІКТОР ІВАНОВИЧ ГУГЛЯ (21.09.1962, С. МЕЖИРІЧ НА СЧЕСЛАВЩИНІ – 6.07.2019, СУБОТІВ)

Віктор Гугля – історик, краєзнавець, один з основоположників Національного історико-культурного заповідника “Чигирин”, учасник Установчої конференції Історичного клубу “Холодний Яр” (3.01.1997).

Близько 30 р. був провідним фахівцем заповідника “Чигирин”.

Відвідувачам він запам'ятовувався як оригінальний екскурсовод, який захоплював відтворював козацьку історію.

Був палким пропагандистом Лавріна Капусти – керівника контррозвідки козацької держави Богдана Хмельницького.

Екскурсії Віктора Гуглі десятки тисяч людей слухали з відкритим ротом.

Він розповідав про історію козацьчини так, щоб хотілось її вивчати.

Він викликав гордість за свій козацький народ.

Віктор Гугля відкрив для нас холодноярського сотника Івана Компанійця із Суботова, вперше опублікував його світлинку.

Віктор завершив свій земний шлях на Івана Купала, під час Фестивалю Нескореної нації “Холодний Яр”, у Суботіві, де тривалий час очолював Суботівський історичний музей.

Вічна пам'ять і вдячність за багатолітню конструктивну українську працю!

Прощавай, Друже!
Від імені Історичного клубу “Холодний Яр” Роман КОВАЛЬ, Богдан ЛЕГОНЯК, Олег КУЦІН, Володимир ЗАХАРУК, Леся ОСТРОВСЬКА м. Київ

ЧЕРЕЗ “НОВУ ПОШТУ” МОЖНА ПРИДБАТИ

Книжки можна придбати через “Нову пошту”, попередньо переказавши кошти на картку Романа Ковалю у ПриватБанку: 5168 7556 2267 7496.

Переславши гроші, зателефонуйте: (044) 242-47-38, 067-726-30-36.

Повідомлення можна зробити й електронним листом на адресу редакції. Окрім вартості книжки, замовник оплачує й доставку.

“Батькам скажеш, що був чесний” Романа Ковалю – 200 грн.

“Яків Орел-Гальчевський: боротьба і філософія боротьби” Романа Ковалю – 50 грн.

“Здолати Росію” Романа Ковалю – 200 грн.

“Сумщина в боротьбі” Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича – 175 грн.

“Український календар Визвольної боротьби” Романа Ковалю – 60 грн.

“Отаман Зелений” Романа Ковалю – 70 грн.

“Подєбрідський полк” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 1) – 200 грн.

“Подєбрідський полк” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 2) – 100 грн.

“Отаман Орлик” Романа Ковалю – 75 грн.

“Історія Холодноярської організації” Романа Ковалю – 30 грн.

“Крізь павутиння змосковщення” Романа Ковалю – 60 грн.

“Шевченкіана Михайла Гаврилка” Романа Ковалю – 100 грн.

“Історія України-Русі” Миколи Аркаса – 70 грн.

“Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею” Романа Ковалю – 500 грн.

“Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалю – 300 грн.

HTTP://NEZBORIYMA-NACIYA.ORG.UA/

У редакції через “Укрпошту” можна придбати такі книги:

(ціну вказано, враховуючи вартість пересилки книг поштою):

“Батькам скажеш, що був чесний” Романа Ковалю – 240 грн.

“Здолати Росію” Романа Ковалю – 235 грн.

“Сумщина в боротьбі” Р. Ковалю, В. Моренця та Ю. Юзича – 215 грн.

“Яків Орел-Гальчевський: боротьба і філософія боротьби” Романа Ковалю – 75 грн.

“Подєбрідський полк” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 1) – 225 грн.

“Подєбрідський полк” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 2) – 125 грн.

“Український календар Визвольної боротьби” Романа Ковалю – 85 грн.

“Отаман Зелений” Романа Ковалю – 95 грн.

“Історія Холодноярської організації” Романа Ковалю – 55 грн.

“Отаман Орлик” Романа Ковалю – 100 грн.

“Крізь павутиння змосковщення” Романа Ковалю – 90 грн.

“Шевченкіана Михайла Гаврилка” Романа Ковалю – 130 грн.

“Історія України-Русі” Миколи Аркаса (2-ге, краківське, видання) – 95 грн.

“Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею” Романа Ковалю – 550 грн.

“Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалю – 350 грн.

Книги можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім'я Р. М. Ковалю, вул. Курська, 20, пом. 14, Київ, 03049.

“Незборима нація” – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України

“САМУРАЙ. УКРАЇНСЬКА ІСТОРІЯ”

У Національному музеї літератури відбулася презентація історичного роману “Самурай. Українська історія” Володимира Святенка. Сюжет ґрунтується на реальних подіях початку ХХ ст. У його основі – доля нащадка запорозького козака Семена Булашенка з Київщини, учасника російсько-японської війни. У серпні 1904 р. він разом із кількома десятками моряків, серед яких двоє зем-ляків-українців (матрос Іван Яковина із селян Чернігівської губернії та механік Ар-сентій Чубенко з робітників Полтавщини) дивом рятується з броненосця “Рюрик”, що потопав в Тихому океані, і потрапляють у полон. У місті Нагасакі їхні шляхи розходяться.

Пристосувавшись до нових умов життя і незвичного побуту острівного народу, Семен помічає схожість між українцями та японцями. Він закохується в доньку свого господаря Еміко із самурайського роду Сумідзу, а одружившись із нею, змушений залишитися в Японії.

Через чотирнадцять років Семенові випадає нагода відвідати Батьківщину, де він разом із дружиною опиняється у вирі Національно-визвольних змагань. У швидко-плинний круговерті складних суспільно-політичних подій доля знову зводить колишніх товаришів по службі, але кожний з них має власний погляд на сувору революційну дійсність...

У романі в головних рисах відтворено побут, повір'я, звичаї японського і українського народів, їхній національний дух. Червоною ниткою через увесь твір проходять ідеї козацького та самурайського романтизму, а сам роман насиче-

ний гострими ситуаціями, пригодами, таємницями, могутніми національними характерами, а також усною народною творчістю у вигляді легенд, переказів, притч.

Основна ідея твору – це уславлення мужності й сили людського духу українців у їхній героїчній боротьбі за волю і незалежність. Відтворюючи події минулого, автор намагається знайти в них відповіді на нагальні питання тогочасності, підкреслюючи надважливість безкорисливого і відданого служіння своєму народові.

Привітати автора прийшли знані в Україні письменники, літературознавці, японознавці, історики, діячі культури. Зокрема, в обговоренні книжки та концертній програмі взяли участь поет Павло Мовчан, народна артистка України Алла Попова, кобзар Тарас Силенко, японознавці Сергій Капранов та Анатолій Кікін, літературознавець Ірина Ніколачук, письменник Євген Букет, заслужений працівник культури України Петро Андрійчук, заслужений народний ансамбль пісні і танцю України “Дарничанка”, солістка Польського академічного ансамблю пісні і танцю “Льонок”, заслужена артистка України Ніна Жукова, піаністка Юрія Камура, майстер гри на японській флейті сякухаті Сергій Максименко, голова Брусилівської районної ради Ніна Рафальська, голова Брусилівської селищної об'єднаної територіальної громади Володимир Габенець, представник видавництва “Бук Друк” Владислав Вознюк.

Вітаємо автора з виходом цієї чудової книги!

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

БАТЬКО С. ШЕФІРА ВОЮВАВ ПРОТИ “БАНДЕРІВЦІВ”

Найман Мейлахович Шефір, батько 1-го помічника президента Зеленського, у складі совєтської армії воював проти УПА. Про це топ-чиновник згадав в інтерв'ю ІВ.ца. А повідомили про це “радісну” новину “Ліга. Новості”.

Дітей своїх Найман Шефір виховував у ненависті до борців за волю України. Сергій Нахманович сказав журналістові: “Розповідав мені жахливі речі. Так, про їхні (“бандерівців”. – Ред.) вчинки... Батько розповідав про страшні картини”.

– Я ріс із відчуттям...

– Що бандерівці це зло? – запитав журналіст.

– Так.

За словами Сергія Нахмановича, цього відчуття більше немає, оскільки він “читає, дивиться щось, дізнається, розмовляє з представниками обох таборів і розуміє, що люди зіштовхнули”.

– Одні воявали за свою землю, незалежність, а іншим говорили – це бандити. Інформаційна політика тоді ось так працювала, – пояснив він.

Сергій Шефір сказав, що в його батька перший інфаркт трапився після того, як у 1990-ті почали розкривати інформацію про злочини Сталіна.

Чи траплявся інфаркт у С. Шефіра, коли він задіється про діяння свого тата в Західній Україні, відомо лише Богові.

ЩИРО ДЯКУЄМО ЗА ПІДТРИМКУ “НН”

Світлана МИРОНЧАК (Хмельниччина) – 100 грн.

Ігор СМЕТАНСЬКИЙ (Калуш) – 150 грн.

Роман ПЛАХТІЙ (Львів) – 3000 грн.

КУЛЬТУРА І ЖИТТЯ

Загальнодержавна українська газета

ЗАСНОВАНА В СІЧНІ 1913 РОКУ ГНАТОМ ХОТКЕВИЧЕМ

Передплатний індекс: 60969 Вартість: 35.07 грн/міс.

Впродовж 105 років існування газета висвітлювала й продовжує висвітлювати культурне життя України, актуальні соціально-державні питання

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Її редактор Роман Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу у 1-й половині ХХ століття.

Ця газета – про долі українських січових стрільців, вояків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, ОУН, УПА, вояків АТО, а також про кобзарів, письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу, які видає Історичний клуб “Холодний Яр”.

Ціна на рік – 68.42 грн.

Наш індекс – 33545

Редактор Роман Коваль
Верстка Олександр Литвин
Коректор Надійка Овчарук

Інформаційне забезпечення Микола Владзімірський, Владислав Карпенко, Люба Криворот

Технічний директор Максим Селюккін

Адреса для листування 03049, Київ, вул. Курська, 20, пом. 14.

Тел./факс: 242-47-38

kovalroman1@gmail.com

Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти.

Видання зареєстровано 28.12.1993 р.

у Державному комітеті України

у справах видавництва, поліграфії та книгорозповсюдження.

Серія КВ №325.

Наклад 2000 примірників.

Видруковано 26.07.2019 р.

ТОВ “Прес Корпорейшн Лімітед”

Номер замовлення 1710331

Засновник Роман Миколайович Коваль